

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Lacrimæ Orbis Universi, Post Primam Protoparentum
nostrorum E Paradiso Exulum culpam, exortæ, In
Universim Genus Humanum, traduce reatu propagatæ,
Ruptis animorum abyssis, Laxatis cordium fontibus, ...**

Schmucker, Mathias

Glacii, Anno 1689

Liber Secundus. Prolusio Ascetica, Super Orbis Universi, Seu Pœnitentium
Lacrimas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38152

PARS TERTIA.

LIBER SECUNDUS.

PROLUSIO ASCETICA,

Super

ORBIS UNIVERSI,

Seu

Pœnitentium Lacrimas.

*ow
for*

Lacrimæ sunt peccati Diluvium, & Mundi piamentum, *Nazianz. orat 3.*

Quia patiens est Dominus, in hoc ipso pœnitentiamus, & indulgentiam ejus fufis lacrimis postulemus. Judith. 8.

Habet Pœnitentia laudes multiplices, secundum diversas ipsius figuras & comparationes, (a) Comparatur autem primo specialiter tribus, Est enim Pœnitentia sicut aqua calida contra canes, sicut clamor contra fures, sicut arma contra hostes. Est itaque Pœnitentia sicut aqua calida contra canes, & maxime quantum ad contritionem. Sicut enim cum aqua calida eijcitur canis de coquina: Sic cum aqua lacrimarum ferventium, eijcitur diabolus, & peccatum de anima

A 3

ma

(a) S. Bonavent: Dieta salut: Tit: 2. cap: 1. mihi fol: 280.

ma. (b) In cuius figura dicitur in Genesi, Anna venit aquas calidas primò in deserto. Anna, qui interpretatur donatus, vel sanctificatus, signat pœnitentem aquæ calidæ, id est lacrimæ monstrant pœnitentis contritionem: Solitudo verò in qua calidæ inveniuntur designat vitam solitariam pœnitentis, seu mundificationem, vel meditationem. (c) De qua Ambrosius lacrimæ lavant delictum, quod voce pudor est conteritur. Iste est Anna, qui invenit aquam calidam, cui pasceret alinos patris sui sacerdotis. Comparatur autem pœnitens arbori, cuius radix est contritio, si nondum felix, & flores sancta devotio, fructus bona operum, humor gratiæ diffusio. Vel dicuntur pœnitentes radicati in Christo per humilitatem, extensi per charitatem, operati coram Deo per austeritatem, dantes umbram alii per bona exempla, & consilia. (d) Unde dicitur in Apocalypsi: nolite nocere terræ, & mari, neque arboribus. Hæ arbores sunt oliva, vitis, & ficus. Oliva, qui sunt misericordes: ficus contemplativi claustrales: & vitis sancti prædicatores. (e) Et in libro Iudicum dicitur quòd ficus noluit regnare super ligna silvarum, id est super homines infructuosos. Est etiam pœnitentis clamor contra fures, quantum ad confessionem. Nam sicut ad clamorem fugiunt fures; sic pœnitentis clamor sua confessio vel oratio fugat dæmones. (f) Unde in figura huius dicitur in libro primo Machabæorum, quòd timore Iudæ, qui interpretatur confessio, repulsi sunt inimici hostes, satisfactio quedam, & maceratio: super adversum, & infra, sicut sepius turbatio, si sit tuum, nisi in se, nem & Threnis iam Pœnitentia, sicut ignis Pœnitentia, & sicut virtutem pœnitentis. Nam dicitur oculi misericordiam, & fornicantes. dicit Salvator. Sed sunt

(b) Gen: 36. (c) S. Ambros; lib: 10. in Luc: cap: 22. Tom. 1. serm: in fer: 3. hebdom: sancti. qui est 48. de temp: tom: 5. (d) Apoc: 8. (e) Iudic: 9. (f) 1. Mach: 4.

inimici ejus. Est insuper Pœnitentia sicut arma contra hostes, maximè quantum ad satisfactionem: nam satisfactio pœnitentis, sicut jejunium, & elemosyna sunt quædam pœnitentis arma. Nam dicit Apostolus: Arma militiæ nostræ non sunt carnalia, sed supple, carnem miterantia. (g) De elemosyna dicitur in Ecclesiastico: super scutum potentis, & super lanceam pugnabis adversus inimicum tuum. Item Pœnitentia est turbativa instar maris, accensiva instar ignis, & conclusiva instar sepi. Est itaque Pœnitentia sicut quædam maris turbatio. Nam sicut mare non emittit immunditias, nisi sit turbatum: sic anima mea non emittit peccatum, nisi in se habeat Pœnitentiæ & contritionis conturbationem & motum. (h) Unde de pœnitentia dicitur in Threnis: Magna est velut mare contritio tua. Est etiam Pœnitentia sicut quædam ignis accensio. Nam sicut ignis producit fumum de viridibus lignis, sic virtus Pœnitentiæ de peccatoribus educit fumum contritionis: & sicut ligna viridia reddunt aliquem humorem per virtutem ignis, sic peccatorum oculi eructant virtute pœnitentiæ humorem lacrimosæ compunctionis. (i) Nam dicitur in Psalmo: Exitus aquarum deduxerunt oculi mei. Et sicut ligna viridia, quæ sunt bene accensa, fortius ardent, vel calefiunt: sic peccatores pœnitentes, qui sunt in igne pœnitentiæ vehementer accensi, (k) fortius diligunt, sicut patet in Luca, ubi dicit Salvator: cui multum dimittitur, multum diligit. Sed sunt multi qui non inveniunt ignem, sed aquam crassam,

A 4

crassam,

(g) 2 Cor: 10. Eccli: 29. (h) Thren: 2: (i) Psal: 118. (k) Luc: 7:

crassam, (l) ut dicitur in secundo Machabæorum, Te-
 les sunt qui cogitant vitam suam præteritam, non
 contritionem, sed ad delectationem. Est item Pœ-
 nitentia, sicut quædam sepi conclusio. Nam agric-
 la cum ejusdem spinis, quas extrahit de vinea, claudit
 vineam contra porcos & bestias: sic pœnitens cogitan-
 do peccata sua, debet claudere & munire cor suum
 contra tentationes bestiales & immundas. Hæc est se-
 pes, de qua dicit sapiens: Vbi non est sepes, diru-
 pietur possessio. (m) Quia verè ubi non est sepes,
 Pœnitentiæ, quæ animam claudit contra recidivum, diru-
 dirumpitur possessio virtutum. Atque hinc confessio
 debet esse flebilis & lacrimosa, sicut Petri & Magdalenæ,
 quia misericordia & lacrimæ ad invicem valde
 sunt amicæ, & ideò ubi est lacrima, ibi est statim mi-
 sericordia. Hæc est enim aqua, quam Christus
 fletus valde sitit: Et nullus fons tantùm eum delectat
 quantum puteus lacrimarum. In cuius figura quiescit
 juxta puteum Samaritæ, & petit aquam Samaritana
 scilicet lacrimarum, à muliere Samaritana, id est peccat-
 trice anima, (n) ut habetur in Joanne. Lacrimarum
 autem, seu fletus emolumenta, & utilitates sex numerantur.
 (o) Unde nota, quòd lacrima spiritum contritum
 lavat, ipsum devotum levat, spiritum malignum con-
 cat, terram cordis irrigat, sitim sedat, orando efficaciter
 impetrat. Primò ergo lacrima spiritum contritum
 tum lavat. (p) Vnde figuratur per mare æneum in
 tertio Regum. In quo ingressuri tabernaculum lavaverunt
 bant manus & pedes, id est opera & affectiones. Sa-

(l) 2. Mach. 1 (m) Eccli: 36. Idem S. Bonav: ibid. cap. 3. punct: 6. (n) Jo-
 4. (o) Idem S. Bonav: ibid: Tit: vii. de Beatitud: cap. 3. (p) 3. Reg: 1.

undò levat animam devotam, scilicet per contempla-
 tionem: quod figuratur per diluvium, (q) ut habe-
 tur in Genesi: Multiplicatae sunt aquae, & elevaverunt
 arcam in sublime à terra, id est conscientiam ad subli-
 mia contemplationis. Tertiò, spiritum malignum lac-
 rimae necant, (r) quod figuratur per mare rubrum,
 ut legitur in Exodo: Vbi submersus est Pharaò, &
 exercitus ejus, id est diabolus & omnis malignus spi-
 ritus. (s) Nam dicitur in Psalmo: contribulasti capita
 Draconum in aquis, id est tentationes dæmonum in fle-
 tibus lacrimosis. Quartò, lacrima terram cordis irri-
 gat & fecundat, quod figuratur per fontem Paradisi,
 (t) ut habetur in Genesi: Fons ascendebat de terra,
 scilicet irriguum lacrimarum, irrigans universam su-
 perficiem terrae, ad producendum fructus bonorum o-
 perum; (u) Nam dicitur in Psalmo: Qui seminant
 in lacrimis, in exultatione metent. Quintò, lacrima
 sitim & ardorem concupiscentiae sedat. Sicut contra
 sitim curritur ad fontem, & contra ignem curritur ad
 aquam; sic contra concupiscentiae ignem & incendium,
 currendum est ad fontem lacrimarum. Vnde dicit
 Gregorius in moralibus, quòd flammam suggestionis
 extingvit citius aqua lacrimarum. Sextò, lacrima effi-
 caciter orando impetrat. Et nota, quòd de hoc sunt
 novem exempla præcipua in scriptura. (x) Primum
 Annae; de qua dicitur in primo Regum, quòd cum
 esset Anna amaro animo, oravit ad Dominum flens lar-
 giter, quae à Deo exaudita est. Secundum Ezechiae,
 cui

A 5

(q) Gen: 7. (r) Exod: 14. (s) Psal: 73. (t) Gen: 2. (u) Psal: 125.
 (x) 1. Reg: 1.

(y) cui dictum est ab Isaia: vidi lacrimam tuam, & ce sanavit e. (z) Tertium est Tobia. Quartum Saræ, de his duobus dicitur in Tobia: quod oravit Tobias cum lacrimis, & Sara similiter, & exauditæ preces amborum. (aa) Quintum est Iudith quæ Indulgentiam ipsius fufis lacrimis postulemus, quod fecit, & Deus eam exaudivit. (bb) Sextum David, quo dicitur in Psalmo: Posuisti lacrimas meas in conspectu tuo. Septimum est Mariæ Magdalenz, quæ pedes Salvatoris lavit lacrimis, & misericordiam impetravit (cc) ut dicitur in Luca. Octava est Petri, (dd) quo dicitur in Matthæo: quod post trinam negationem fleuit amarè; & obtinuit remissionem, (ee) Nonus est Christi, de quo dicit Apostolus, qui cum clamore valido & lacrimis offerens exauditus est pro sua reverentia, scilicet Christus. Propter hanc efficaciam lacrimarum dicit Augustinus, quod lacrimæ violentæ sunt in precibus. (ff) Et Glossa dicit: quod oratio dolentis, & lacrima cogit.

Beati qui lugent, quoniam ipsi consolentur. *Matt. 4. v. 5.*

Provida mente, & profundo cogitatu cognoscuntur duo rerum distincta negotia: (a) id est, quod magnum distat inter bonum & malum, nec aliundè hæc cogitatio, quàm à primordio repetenda est. Quid aliud malum, quàm peccatum committere? quid aliud bonum, quàm agere pœnitentiam pro commisso?

(y) Isa: 38. (z) Tob: 3. (aa) Iudith: 8. (bb) Psal: 55. (cc) Luca: 7. (dd) Matt 26. (ee) Hebr 4. (ff) Gl: Tob. 4. (a) S. Chrysostomus tom. 5. serm: de Pœnit: mihi folio 1188. &c.

est discretio utriusque negotii. Serpens in Paradiso
 peccatum suasit. Heviam pœnitentia reclusit, & inde
 boni malive origo. Quis Deo dignior quàm David?
 Et tamen deliquit. Qui cecidisset de culmine, si non
 fuisset compunctus. Quis sceleratior Manasse? Et
 hæc pœnitentia revocavit. Pœnituit Deum quòd
 Sionem Regem elegerit: quapropter? nisi quia idem
 pœnitentiam ignoravit? Quis sapientior Salomone?
 Sed nesciens pœnitentiam, perdidit gratiam. Et ob hoc
 dictum est: Conceptit dolorem, & peperit iniquitatem.
 Conceptit peccator delicti dolorem, & si non pœnitue-
 rit, parit sibi mortem. Parvulus antequam prodeat ex
 utero, dolor est Matri: Postquam verò editus fuerit,
 venit ei gaudium, peccatum verò conceptum coluber
 est in præcordiis hominis, parit mortem, nisi fuerit
 pœnitentia expiatum: Peccati conceptio serpens est in
 præcordiis latens. Consummatum venenum spirat, &
 lethiferum generat morbum. Qui peccatum parit, in
 iudicium cadit: & si neglexerit, in ipso manebit. Na-
 tum suum mulier libenter per lactat: natum verò pecca-
 tum facit exitium nutrienti. Peccati princeps factus est
 aspis. In Adam subintravit ejus dolus, & fecit eum
 intra ligna Paradisi latere confasum: vocavit illum Deus
 non matutina, sed vespertina voce, dicens: Adam
 ubi es? Et quid ille? Vocem tuam audivi, & timui:
 quia nudus sum, & abscondi me; Timui. Quare?
 Quia peccavi. Abscondi me. Quare? Quia nudus
 sum, & erubui: quia ergo expulsus est Pater per pecca-
 tum, revocantur filii per pœnitentiam. Nam quod pec-
 catum clausit, pœnitentia referavit: & de quo ira præ-
 cipita-

Handwritten notes in the right margin, possibly including the number 11.

cipitavit, pietas revocavit. Qui non pœnitet, mo- delinq
 nullus manebit in umbra mortis: qui verò timet Deo nobis
 per Pœnitentiam illustratur. O Pœnitentia, quæ diceas
 catum miserante Deo remittis, & Paradisum referas gnun
 quæ contritum sanat hominem, & tristem exhilarat dig
 vitam de interitu revocas, statum restauras; honores Per te
 renovas, fiduciam das; & reformas vires, gratiamq; te Dav
 abundantio-rem refundis. O Pœnitentia, quid de- dum;
 novi referam? Omnia ligata tu solvis, omnia h- ruit fi
 luta referas, omnia adversa tu mitigas: omnia contra- quam
 tu sanas; omnia confusa tu lucidas: omnia desperata filius p
 animas. O Pœnitentia rutilantior auro, splendi- xum,
 sole, quam non vincit peccatum, nec defectio super- si lagr
 nec desperatio delet. Pœnitentia respuit avaritiam per te
 horret luxuriam, fugit furorem, firmat amorem, que f
 eat superbiam, linguam continet, componit mores, que de
 odit malitiam, excludit invidiam. Perfecta Pœnitentia
 cogit peccatorem omnia libenter sufferre; si vob
 lentus quærat quæ habet, non vetat; si vestem dirim- strinxit
 non refragatur, percutienti maxillam, præbet altera- it • ci
 jam angariatus ultro adjicit: castigatus gratias ag- traxit
 provocatus tacet, exasperatus blanditur, super- tuum,
 supplex est, inferiori subjacet: in corde ejus con- quæ abu
 tio est, in ore confessio, in opere tota humilitas. Hæc am decr
 perfecta & fructifera pœnitudo. Sic pœnitenti præ- cognit
 est Deus, esurienti nutritor, sitienti potator. Sapi- crimaru
 quod stultum putatur, sapit: quod triste est, plac- plus lac
 quod malè est, displicet: quod fluxum est, homo- ms parv
 O Pœnitentia misericordiæ mater, & Magistra vir- tibus r
 tum, magna opera tua, quibus reos resolvis, ac re- videro
 delin

delinquentes, lapsos relevas, recreas desperatos. Per te
 nobis Christus regnum cælorum appropriatum designat
 dicens: Pœnitentiam agite, appropinquavit enim re-
 gnum Cælorum. Ita & Baptista clamat: Facite fructus
 dignos pœnitentiæ, quoniam ecce adest regnum Dei.
 Per te subitò rapuit latronem Christus ad regnum: per
 te David post flagitium felix, iterùm recepit spiritum san-
 ctum; per te Manasses post cruenta facinora ecce me-
 moria fieri acceptabilis: per te Petro Apostolo, post-
 quam ter negavit, data est indulgentiæ dextera: per te
 filius prodigus regressus ad Patrem, non solùm ample-
 xum, osculùmque paternum, sed etiam epulum virtu-
 tum saginati, vestemque insignem promeruit adipisci:
 per te mulier fornicaria uberes stillavit lacrimas, fon-
 teque sui baptismi protinus lavit pedes Christi, crinè-
 que deterisit: per te Ninive civitas magna populùsque
 integer barbarorum subitò Deum sapuit, virtutem
 tuam sensit, odorem tuum accepit, saporem tuum
 gustavit, dulcedinem tuam gustavit, cilicium contra-
 hit, cinerem tuum comedit, jejunium tuum pro-
 traxit, lacrimas tuas profudit, gemitum
 tuum, suspiriùmque persensit, fructùsque ubertatis
 abundanter exhibuit, & sic per opera tua non so-
 lam decretæ mortis discrimen evasit, sed etiam vitæ
 cognitiæ coronam accepit. &c. Magnus profectus est
 lacrimarum, ut plorando servus propitiet Dominum,
 lacrimis lacrimis mitiget patrem, & asperam matrem plo-
 ris parvulus mulceat. Ita ergo & peccator profusis
 lacrimis removel iram Dei, reformatus in ipso. Cu-
 m videre Timotheum Paulus propter fletum, De-
 sidero,

OH
 +

fidero, inquit, videre te, memor lacrimarum tuarum
 & David dicit: Venite adoremus, & ploremus coram
 Domino, qui fecit nos: & iterum: fuerunt mihi
 crimæ meæ panes die ac nocte: & ; potum meum
 fletu miscebam, stratumque meum per singulas noctes
 cum lacrimis rigabam; & iterum: Deus vitam meam
 nunciavi tibi: posuisti lacrimas meas in conspectu tuo
 tanquam si diceret: suscipe domine lacrimas meas
 quoniam lacrimæ sunt, quæ radunt rudera, &
 sanant vulnèra: lacrimæ sunt, quæ pœnitentiam
 armant, & indulgentiam provocant, lacrimæ sunt
 quæ cælum pulsantes, crimina delent, & conscientiam
 degravant. Sonant in ore pœnitentiæ verba, & resonant
 vent in pectore pietatis veniam: Et impletur caput
 tumescunt oculi, rigantur genæ, decurrunt rivuli
 Deus indulgentiæ mentem exhilarat. Lacrimæ sunt
 quæ reconciliant Deo, à peccatis redimunt animam
 sanant languores ejus. Sordentem animæ vestimenta
 crimæ lavant, & dant illis remissionis candorem.
 Quid times pœnitentiam? Nihil tam durum, quod
 deleat: nunc cum gustaveris, tunc præsentis, quod
 suavis est, & odor ejus in naribus, & sapor in fauce
 bus, &c. (b) Obsecro, flagito, supplico, ut hic peccata
 cata nostra deplem & lugeamus; doleamus ob multitudinem
 cata nostra, nec erit quod illic terreat. *deant*
 hic verba, & non lancinabit nos illic vermis veritas, & a
 sus: Urat nos hic increpatio, & non uret nos illic obsequio

(b) Idem serm. de pœnitentiæ & Confess: mihi foliis 119. in
 cipio.

henna ignis. Confectaneum erit, ut qui hic lugent,
 illic consolationem accipiant; qui vero hic rident & de-
 liciantur, & in peccatis jacent, necefsè omninò, ut illie
 videant lugentes & plorantes, & dentibus freudentes.
 Non meus hic sermo est, sed ejus qui judicaturus est
 nos, Beati, inquit, lugentes, quoniam ipsi consola-
 tionem accipient. Væ vobis qui ridetis, quoniam plo-
 rabitis. Quantò nunc melius temporalem conpunctio-
 nem & brevem luctum mutare bonis, & voluptati-
 bus finem non habentibus, quàm post brevem & mo-
 mentaneam vitam hic ridentes, abire illuc perpetuò
 puniendos.

Conatus Ornarius Ducalis sanguinis heros, & Prin-
 ceptus Ardachadeni filius, contemptis Mundi fal-
 acis honoribus, opibus & gloria, sacram S. Francisci
 familiam ingressus, ob fidei Catholicæ veritatem &
 constantiam, quòd nollet sacrilegis Proregis intentio-
 nibus & votis (Angliæ Reginam esse caput Ecclesiæ)
 assentiri, & subscribere, in tetrum Carcerem, unà cum
 Majorensi Episcopo Ochelio Patricio in Hibernia, ab-
 ceptus, gravissimis tormentis afflictus, excarnificatus,
 & supremo supplicio affectus, nepotem suum Candi-
 dum Ornarium, ut Mundi vanitate, sanguinis cla-
 tudine, aulæ periculis, profanis litteris, infantibus
 studium scientiis, &c. abdicatis, sanctioribus stu-
 diis, & asceticis in animæ salutem disciplinis, in Dei
 obsequio, se addicat, futuræque æternitati, piarum
 lacrima-

✱ Florimundus Reimundus lib. 6. de ortu, progressu & ruina Hæ-
 resis: cap. 20. sub finem.

lacrimarum incitamento, suo, & aliorum animatus
emplo, salutis viam temporari disponat, & amice
net & paternè adhortatur.

APOSTROPHE AD EUNDEM

Ex S. Paulino epist. 36. ad Jovium Tributarium

OMnium Poëtarum floribus spiras, omnium Oratorum
fluminibus exundas, Philosophiæ quoque fontibus irrigaris,
peregrinis etiam dives litteris, os Attici favis imple.
Quæso te ubi tunc tributa sunt, cum Theophrastum & Demosthenem
perlegis, vel jam utilitatem de saturitate fastidians
lectionum, Xenophontem, Platonem, Catonem perlectos
revolvis, multosque propterea, quorum nos fortè nomina,
tu etiam volumina tenes? Ut istis occuparis, immunis & liber
Christum, hoc est, sapientiam Dei discas, Tributarius & occupatus es.
Vacat tibi, ut Philosophus, non vacat ut Christianus sis.
Verte potius sententias sis Dei Philosophus, esto Peripateticus Deo.

Ex S. Prospero in sententiis.

Divitiis, & floribus, & Majorum Nobilitate
delectatus: de Patria & pulcritudine corporis, & honoribus,
qui tibi ab hominibus deferuntur, te exornatam respice
te ipsum, quia mortalis es, & quia terra es, in terram ibis:
Circumspice eos, qui ante te sideribus fere splendoribus:
ubi sunt, quos ambiebant civitates potentatus? Ubi
insuperabiles Oratores? Ubi convenientius festa disponebant;
Ubi equorum splendoribus?

Ubi nutritores? Ubi exercituum Duces? Ubi Satrapæ
 tyranni? Nonne omnia pulvis? Nonne omnia fa-
 milia? Nonne in paucis versibus eorum vitæ memoria
 est? Respice sepulcra, & vide, quis sit servus? quis
 Dominus? quis Dives? discerne, si potes, victum à Re-
 ge, fortem à debili, pulcrum à deformi. Memor itaq;
 esto tui, ne aliquando extollaris: memor autem eris, si
 te ipsum respexeris.

*Ex D. Eucherio Episcopo Lugdunensi, qui
 Mundi Vanitatem deplorans, ab hac Valerianum cogna-
 tum suum avertere laborat: ipsismet oculis præsen-
 tissimè ingerit defluentium rerum vilitatem.*

Agitur humanum genus, inquit, rapida in occasum
 mortalitate, omnisq; posteritas succedentium sæ-
 culorum lege decurrit. Patres nostri præterierunt;
 nos abibimus, posteri sequentur; velut ex alto undarum
 ætus, aliis atque aliis supervenientibus, in littoris ex-
 tremis franguntur; ita ut in terminum mortis succidiæ
 succiduntur ætates. Quidquid est, illarum rerum faci-
 es, adumbratis quondam nitoribus expolita jam obsole-
 vit, omnisque fucatus splendor intercidit. Vix jam
 hoc habet Mundus, ut fallat, periit imago illa rerum ad
 decipiendum usque decora. Prius nos seducere vero
 cogitabat fulgore: non poterat: propè jam non valet
 ipsa nos falsâ ostentatione corrumpere. Solidis bonis
 crebat, ecce deficit etiam caducis. Non hunc, aut ad
 tempus speciosa ornant, aut imposterum mansura con-
 stant, nisi nosmet ipsi decipimus, pœnè Mundus de-
 cere non potest. Sed quid dissimulamus ea ex pre-
 mere

B

mere

OH
 45

mere quæ fortiora sunt? Dissipatas loquimur opes
 di, cum jam ipse Mundus in finem suum vergens,
 tiis agatur extremis. Quotò istud majus & gra-
 est, quòd jam ipse non in longum erit? Quid con-
 moramus attritam ejus rem & supellectilem? Ne-
 meritò in defectum viribus ævo non sumptis urge-
 adminiculisque suis destituitur, cum jam in senium
 tanti onere succumbat. Postrema Mundi ætas re-
 est malis, tanquam morbis senectus. Visa sunt, vid-
 tūrque jam dudum ista cano sæculò: fames, pestilentia,
 vastitas, bella, terrores. Hi sunt in ultimis jam
 langviores sui: hinc sæpè illa cernuntur signa, motus
 terrarum, permutatæ temporum vices, monstro-
 mantium fœcunditates: quæ omnia adhuc proced-
 tis prodigia sunt Temporis, sed jam deficientis. Sa-
 enter opinor, omnia & cum nervo, dignaque Eucha-
 qui magnorum sui sæculi Pontificum longè Maximim-
 men retulit.

O D A.

Quid doctos terimus Candide codices,
 Fatis interea dura legentibus
 In nos de rigido carmina pulpito?
 Fuscamus cerebrum nube, Cleanthicis
 Doctum luminibus: volvimus indices,
 Et curas vigili dicimus Hespero
 Facturi invidiam lumine Phosphoro,
 Nostræ non memores, quàm niteat brevis
 Fax vitæ impavidis, forsan in ultimas
 Cessuræ tenebras & tumuli Scrobem.
 Sic horas studii ducimus ebrias
 Lassatósque dies: inflatiabilis

Vitam surda terit lima Scientiæ,
 Virésque attenuat gloria Nominis
 Longis ingenii parta caloribus.
 Instillat cyathis toxica melleis,
 Et virus sapiens Palladis amphora,
 Sacris amphora circumdata laureis,
 Et Phœbi pateræ: dulcior influit
 Magnarum rabies & furor artium.
 Torqueri volupè est: dulcè jugum pati:
 Ambimus stimulos, quos Sapientiæ
 Infigit cupido dextera vertici.
 Ætas pulsa fugit: prætereunt dies,
 Succedunt refugis tempora solibus
 Morborum vario armata satellite.
 Ornari satis est: quid iuvat ossibus
 Succosam studiis pervigilantibus
 Exturbare animam? robur & intus
 Nervorum vigor abstergitur, & suum
 Ætati pretium: viva cadavera,
 Et mortes gerimus vultibus, & phthyses,
 Et patres spuimus tussibus hecaticas,
 Et quæ non parimus semina mortium?
 Flagrant ictericis ignibus ilia,
 Internisque ferox fulminibus furit
 Atræ fæx cholæræ: fluctuat, æstuat
 Tempestas animi: mens hypochondricis,
 Ceu navis pelago jacta, tumultibus
 Tres Orci queritur visceribus Deas,
 Aut pectus, Titii carpere vulturem.
 Non ignota loquor: dum premimus libros,
 A Fatibus premimur: carmina scribimus,
 Et falsa celebres arte Philippicas,
 Et multo nova sudore volumina:
 Ast in nos digito scribitur Æaci

OH
 4

Vitæ ultima sententia iudicis,
 Experto nimium crede: quid ambias
 Famæ progeniem, nominis & decus
 Immortale tuis Candide litteris?
 Si quæ notiæ materies tuæ
 Magnorum steterit chara favoribus,
 Livoris rabies, & mala mentium
 Pestis, continuò nominis æmula
 Longis invidiæ te scabet unguibus.
 Serò cum Phrygibus quot sapiunt? suum
 Qui vitæ dederunt manè scientiis,
 Ætatisque diem Palladis artibus?
 Tandem continuis acta laboribus,
 Morborumque gravi exesa teredine
 In se vita ruit: canus inambulat
 Anhosusque dies tempora: Ver fuit,
 Et nusquam est: vetulam totus in arborem
 Majus computruit: transit in gelu
 Ætatis melior flamma Decembrium,
 Ignavasque nives: nulla caloribus
 Sacri vena fluit verticis: entheus
 Torpescit gelido spiritus in foco.
 Parnassus viridem gestit Apollinem,
 Et flavam capitis cæsariem, chorus
 Ter ternus, gemini verticis, & gelu
 Languoremque fugit carminis ossi,
 Elumbesque modos: non facit ad lyram,
 Alternosque pedes nænia flebilis.
 Explodunt tremulam Castalides manum,
 Et tussim vetuli carminis, excreat
 Quæ vix non animam cum pedibus gravem
 Daphnem Bruma fugat pallida verticis,
 Hanc & Virgo fugit Thessala Stiriam,
 Daphne sueta rosis non nive cingier.

Non incana tegit tempora laurea:
 Nec blætos sequitur gloria Rhetores.
 Orator vario Tullius aruit
 Felix eloquio: flumina Rhetorum
 Jam frustra Latiis docta liquoribus
 Effatum afficiunt: non tonitru ruit,
 Nec suadæ feriunt fulmina porticus.
 Hæret pumiceis totus in ossibus
 Fracta voce silex: cedo: quid exedras,
 Et Demostheneas sollicitem stolas?
 Sudoris satis est: gloria vellicet
 Inconstans alios: pulpita laureas,
 Et famæ titulos, qui cupit ambitu
 Quæret sollicito: me iuvat unice,
 Quamvis Palladiæ dote scientiæ
 Olim conspicuum, sanguine splendidum,
 Fortunatum opibus, nobilibus procul
 Abstractum invidiis, sub lare paupere,
 Spretis divitiis, gloriâ, honoribus,
 Mundo, delitiis, prosperitatibus,
 Pompis, obsequiis, spebus, amoribus.
 Clarâ stirpe Ducum, sanguine Principum,
 Arcanis Superum consiliis frui.
 Stultus divitias Terrigenum furor
 (Auri sacra fames) in cumulos legit,
 Et census numerat, nobilem atrocibus
 Tormentis animum subjicit, & iugo
 Plusquam Bistonio barbarus opprimit:
 Curarum pelagus, tristitiæ fretum,
 Et Scyllæ scopulos (sollicitudinum
 Formidabilem saxa) domesticæ
 Præceps ingreditur: qui Babylonis
 Fortunis inhiat, fit Titius sibi
 Pascens Tænarium pectore vulturem.

Quantumcúmque premat cista pecuniæ,
 Auri dira fames non satiabitur,
 Numorúmque fitis: serinia turgeant
 Argento, sed opum semper inania
 Sunt desiderii vota perennibus.
 Torquentur miseri semper, & improbis
 Sudat subdita mens anxietatibus,
 Infelix sibi: qui stare beator
 Paupertate sua posset, & omnibus,
 Contentus modico, delitiosior
 Regum lautitiis paupere sub penu.
 Contemptis opibus qui populo miser,
 Infelix, & inops creditur, aureis.
 Fortunatior est, ac opulentior
 Thesauris Arabum, & divitiis Phrygum:
 Hic ipsis superis invidiam movet,
 Frugalis vacuum quem sapientia
 Vulgi colla super subleuat altiùs.
 Virtus splendida sub paupere mantica
 Lætos, tristitiæ nescia, agit dies.
 Quando veste gemit sub Tyria Mydas,
 Trissem pauperiem vidi opulentibus
 Fortunæ imperio bile frementibus
 Imponi Æmiliis: paupere Regiam
 Quadrâ, & Cæsaream forfureo gulam
 Pasci farre: Codris, Callicrates pares,
 Fasces Romulidûm, fascibus arborum
 Festo Chaoniis igne crepantium:
 Vidi Tarquinius, quos Babylonia
 Gemmatis coluit purpura fibulis,
 Claros imperio, sanguine, viribus,
 Exutos trabeâ, torque, potentiâ,
 Regni præsidiiis & diademate,
 Et scepro & solio, paupere penulâ,

Et eentone regi: fascibus inclytos
 Et bellis celebres laurigeris Duces
 In cæno Marios! & Dionytios,
 Raptis Imperii clavibus, exules
 In ludo graphium ferre Didascalos
 Contentos pretio vilis edulii.
 Et cingi tunica pauperis Ibici.
 Præstat sponte sua quarere, quàm metu
 Fortunæ impositam pauperiem pati,
 Tortores loculos, carnifices opes
 Virtutis studio spernere masculæ.
 Et plantâ premere, his quàm dominis premi,
 Et cordis furiis continuis agi.
 Soli me mihi do: sufficio mihi:
 Non desideris jactor inanibus:
 Cræsus divitias, Irus habet nihil.
 Exoptâtque nihil: pessima Divites
 Curarum exagitat sarcina Pauperes.
 Nullo pauper eget: num tunicâ aureus
 Aut ferruginea cyclade laneus
 Pannofûsque fiat, nil humili interest.
 Non uror Tyriæ vestis amoribus:
 Sat cultus veteris vellere sepiæ
 Agnosco cineris pauperiem mei.
 Sic nullo tumidus murice, neminem
 Sub vili miserum terreo gauſapa
 A nullo pavidus: non vigil anxias
 Insomnesque queror sollicitudines:
 Non curis animum, nulla tumultibus
 Pax interna quatit: nunc hilaris premo,
 Quantis invidiæ nata faventium
 Magnatum steterit fama doloribus.
 Aulai satis est: vincula, compedes.
 Formosâsque cruces: mille pericula,

Et Syrtes pelagi, & mille voragine,
 Et navifragia, & funera prodiga
 Mercatur fatuus caupo libidinum,
 Aulam quisquis amat: fallit inanibus
 Hæc pactis animum: pascit amoribus
 Vanis implicitum, lætat honoribus,
 Hunc aulæ favor ad sidera sublevat;
 Illum ad Tartareos præcipitat specus,
 Stringit compedibus, carcere, vinculis,
 Infamique probro damnat, & ultimis
 Condemnata metit colla securibus.
 Hunc Sors immodicis laudibus evehit,
 Illum in visa premit dente calumnia,
 Hunc lambit labiis melle fluentibus,
 Illum nectareo toxico inebriat,
 Et fel vipereum inspirat ab osculis.
 Hic Fortuna suis utitur artibus,
 Hic versuta dolis ludit in Aulicos;
 Hic vasrum ingenium exercet, amabilis
 Umbræ, semideos fallit imagine,
 Apponitque oculis vitra triangula,
 Augentésque tubos, ut videant *nihil*
Immane, & fatui se diademata,
 Et sceptræ, & trabeas Orbis, & omnia
 Terrarum imperia, & divitias putant
 Se visas manibus prendere, comicis
 Delusi speculis: somnia inania,
 Et mendacia conficta tenent, brevi
 Lapsura in nebulas, & celeres Notos;
 Hic, est mancipium vivere splendidum,
 Hic, nunquam est placidum cernere Cynthium
 Innubesque dies: sunt nebulæ aulicæ,
 Sunt umbræ scelerum: quò tegitur magis
 Vindicta, invidia, ira, ambitio, dolus,

Tantò est nobilior gloria criminis,
 Exoptat tenebras aulica noctua,
 Noctem nycticorax, ne niteat jubar
 Sub caligine larvale superbæ,
 Obscuròs adeunt lucifugialites.
 Babonésque, nigros quæis lateant specus.
 Mentel larva tegit: Verba bilingua
 Cælant nequitia nomina callidæ.
 Hic, monstrum est, animum cernere candidum,
 Et mentem niveo pectore lacteam.
 Cunctis fucus inest, & spurius color.
 Mitem fert placida fronte columbulam,
 Agnellum alloquio simplice candidum,
 Intus corde gerit saucius histricem,
 Rodentémque feram pectore viperam.
 Spirat composito ex ore serenitas.
 Tempestas animo fulminat & furit.
 Hic aulæ furor est abditus, anxius,
 Qui multos jugulat: vertitur ut rota
 Mentis continuis asperitatibus,
 Et toto gerit Ixiona corpore,
 Ad suprema suæ granula clepsydæ.
 Non est ferrea constantia lusibus
 Terrenis, nec homo, qui stabilis sibi
 Constet sorte pari, nec sapientiâ.
O quantum vacuum est rebus in omnibus!
 Quantum stultitiæ, luxus, opes, honor!
 Eheu! ludimur & ludimus! inscii
 Quæ nos fata manent ultima temporis!
 Faulti prætereunt pennigeris dies
 Vitæ celeres rapti Aquilonibus,
 Pejores subeunt nobilioribus
 Pulsis in *nihilum*: vix orimur, mæri
 Mox nos fata iubent: fluminis in modum

Velox tempus abit: diffugiunt dies,
 Horámque hora fugat: labitur hebdomas,
 Hæc mensẽ acta trahit: mensibus abditis
 Annus cuncta suo terminat exitu.
Æternũ nihil est: in miserabiles
 Festinant cineres omnia: concidunt
 Congesta in tumultum angusta palatia,
 Equanturque solo: sic nihil eminent
 Quod non falce cadat temporis invidi.
 Nil tam magnificum stare perennibus
 Quod possit basibus: sic nihil inivium
 Quod non Fata suo præcipitent pede,
 Quod Fortuna suã non quatiat rotã.
 Ne fide huic placidum cum semel explicat
 Frontis læta jubar: ridet & oscula
 Offert prona tuis mellea basiis,
 Expanditque sinus: brachia, brachiis
 Importuna tuis iniicit, allicit,
 Affectusque rogat signa reciproci,
 Addit verba dolis, aurea, byssina,
 Mellistincta favo, nectare, Selsamo,
 Omniq̃ ambrosia Rhetorici tropi,
 Mereaturque fidem comis, amoribus.
 Hic ne crede Deæ: Dalila, Dalila
 Personata latet: palpat & implicat
 Te captum propriis criminibus, & suis
 Incantum laqueis: Virginis exiit
 Et frontem & faciem: pellicis induit
 Circe blanda genas: Tyndaris est fide,
 Vultu Proteus instructus in omnia, &
 Mutari facilis corpora fraudibus.
 Quas Fortuna vices, quos variet modos
 Expertus didici: gratia Principum
 Radix invidiæ, perfidiæ comes,

Fomes dissidii, suspicionibus,
 Offensis, odiis, seditionibus
 Infontem afficiunt: tela calumniæ
 Improvisa petunt, & faciunt reum.
 Infestos quoties Nominis æmulos
 Et famæ insidias ingenuæ aulicas
 Pressa voce tuli? fulgura & horridæ
 Tempestatis aquas, fulmina, grandines
 Excepi clypeo pectoris æneo.
 Præfens canities roseida lacrimis
 Morbi, & debiliū rudera virium
 Aulæ præmia largissima splendida
 Consignata gravi muta silentio,
 Insignique animi sunt patientiâ.
 Afflicti tineas pectoris, & graves
 Quot læso dolui corde teredines?
*Tanti pompa stetit vana Favonii,
 Aulique favor, maestitia seges.
 Uno fonte fluit gratia Principum,
 Et livor parium: qui minor, invidet:
 Odit par: humilem despicit altior,
 Virtutemque premit flagitiosior.*
 Uni sufficiat vivere Principi,
 Auctoriq̄ue Deo: cui dedit affatim
 Naturæ Dominus, provida corpori
 Cui Natura fatis: sufficit: amplius
 Quid frustra cupiam? non Lybiæ fera
 In farto rabidus ventre furit Leo,
 Non Massyla tigris cùm posuit famem.
 Virtus delicias odit, & ebria
 Spumantis Bromii cymbia, nauscat
 Mensarum illecebras, emoritur gulæ
 Inter luxuriam: quid Sibariticæ,
 Quid mensæ Syriæ, quidve Vitellii

Abro.

Abronisve epulæ , luxus Apitii,
 Impensæ Antonii , cæna Cleomenis,
 Gambysisve dapes , sint , satiabilis
 Ignorat modico : spernere regias,
 Lente , & caule satur , docta cupedias.
Naturam, stomachum, & non trepidam famem
 Convivas habet , & pane , fabâ , cibo
 Pastos tam facili sobria recreat,
 Ultra quid cupiat , si modico est satur ?
Natura & stomachus non petit amplius.
 Tota est summa , satis . Non peto Cæcubum
 Campanumve merum : Lesbia turgidis
 Non infusa Scyphis vina , nec aureis
 Decertata gulo massica poculis,
 Non pingui recreat polline spumeus
 Excoctus lupulo zythus : ab obvio
 Placo farre famem : me saturat nigro
 In crustata Ceres cortice (quam suis
 Exceptura Deos hospitibus dedit
 Baucis Numinibus Majugenæ & Jovi)
 Non mandi vetulis saxea dentibus,
 Non fractis stomachi dura caloribus ,
 Sed cuicumque Seni cerea digeri,
 Assueta exiguis pascere ferculis
 Dimensioque famem : non gula nobiles
 Ardet delicias : Sat mea panico
 Sat vivit levibus lautia pultibus,
 Nulli dura coquo , lymphâ domestici
 Fontis , grata suo frigore , sobriam
 Sedat pota sitim ; cui satis omnia
 Ad gustum faciunt : Phasis Achæmenem
 Insuetis satiet lauta volueribus :
 Me robusta ceres , atque animi quies
 Nullis invidiæ nota caloribus

Ad votum saturat : non furor Imperi
 zelantis famulos sub juga poplites,
 Et, quæ nescio Decreta Quiritium
 Constantes animi præcipitant bases.
 Austerus cilium concutiat Cato,
 Immittat rigidum palpebra fulgetrum,
 Linguae Fabricius fulmina torqueat.
 Assuetum Curii grandinibus caput
 Evibrata Jovis spicula terrei
 Immoto capiet vertice. *Mens sibi*
Ipsa est præsidium criminis inscia:
Scutum tuta gerit pectore, quæ potest
Inconcuſſa metu dicere, sum innocens.
 Læsus justitiam non paro vindicem:
 Non appello Deos, nec superum fora.
 Nec consulta novis pulpita jurgiis:
 Nulla bile micat vena : perambulat
 Puro sanguineus fonte per artuum
 Diffusus latebras pectoris alveus.
 Non rodit nocuo Palladium meæ
 Famæ callidior dente calumnia.
 Tempeſtas tonitru nulla nec imbribus
 Improvisa ferit fulmine : nubila
 Nec mentem nebula præcipites agunt,
 Obnubuntque diem : quotquot eunt dies,
 Puro sole micant : pullulat otii
 Exoptata seges : divite copia
 Dispensat superum gratia gratias.
 Quæ curæ vigiles, quis labor & pavor
 Alto sollicitos qui folio sedent
 Enervent, hilaris nescio : quid regi
 Sit, lætus didici : quid regere, haud peto,
 Nec, si fortè velim, convenit, aut decet
 Devotum Superis : *pauperius meos*

Regnum

*Regnum majus habet, faustius omnibus
 Terrarum imperiis, tutius, altius:
 Regnum est quod teneo, gratia Numinis,
 Regnum est quod cupio, gloria calitum:
 Regnum est ipse Deus Trinus, & Unicus,
 Cujus servitio vivo beator,
 Quam Mundi tumidis Magnus honoribus,
 Regnis, divitiis, praesidiis, potens.
 Non tanti celebres ambio lacrimas:
 Non ut poeniteam delicias emo:
 Pauper possideo nil, cupio minus,
 Apponoque lucro vivere pauperem,
 Securamque mei; ditior omnibus,
 Quas auri cumulat divitias amor,
 Hic solus locuples, qui patrimonia,
 In solo posuit, votaque Numine,
 Et virtutis opes: hic adamantino
 Clausus vecte jacet, tutus ab omnibus
 Thesaurus manibus Spartali & Harpali.
 Nulli hinc Autolici decutiunt seras,
 Effringuntque lares: hic posuit loco
 Tuto pauper opes, qui nihil expetit,
 Nil ambit nitidum quod sapiat lutum.
 Multum est: quod satis est: si cupit amplius
 Ultra, jam nimium est: non humilis sitis,
 Non discreta fames laura triclinia,
 Ut placetur, amat; dulce suo sapit
 Nativa vitreus fons ab origine:
 Et de rupe ruit gratior unda, quam
 Si de vase fluant massica gemmeo,
 Sic Rex ipse mihi; nullius indigus:
 Contentus modico: me rego; caeteris
 Alto consilio mandet & imperet
 Curas quisquis amat; jure coerceat.*

Aut frangat populos legibus: ambiat
 Flexo servitium poplite: sidera
 Sublimi feriat vertice, & ætheri
 Inscribat titulos: *nomina criminum*
 Magnorum jaciunt semina: pullulat
 Infelix lolium; fructus honoribus
 Maturat vitium; plena periculis.
 Et subjecta citis gloria casibus.
 Virtutem jugulat: jura potentia
 Extollant alios; fulminis integram
 Sedem prabet humus; me genus & decus
 Exornat veterum nobile Principum.
 Antiquæ genus illustre Britannæ
 Deductum Proavis grande potentibus.
 Heros (stirps vetus) Ornarius Anglicis
 Exortus Ducibus: sanguine splendidus,
 Excelsis mage virtutibus: *omnibus*
Rognis altior est, sub pede qui premis
 Et sceptræ & trabeas, & diademata,
 Et de dira throno fulmina regio,
 Vibratæque minas: quotquot acinaces
 Aut tormenta furor, vel potis hærefis
 Nudis carnificum stringere brachiis,
 Forti fronte gerit: pro Fidei lucro,
 Aris, atque focis, Romulidum Sacris.
 Pulcrum est magnanimum fundere sanguinem:
 Hic murex meritum dat pretium Duci,
 Et pulcris decorat stemma coloribus,
 Virtutiq̃e sacrum, & nobile Martiæ
 Deductum à Tritavis & Proavis decus
 Reddit splendidus. Sum Procerum nepos
 Tantorumq̃e Ducum progenies Patrum:
 Non me magna tamen purpura sanguinis
 Extollit patriæ nescium originis

Quæ

Quam terra parens, omnibus æmulam
 Iris atque Codris non tulit imparem.
 Stet quicumque volet culmine lubrico
 Mundi, seque potens misceat ætheri,
 Attingat tumido sidera vertice,
 Infra se Boreæ rideat impetus,
 Et Cauri furias: nubila sub pede
 Contemnat: melior me saturat quies:
 Obscuro positus liber in angulo
 Expers invidiæ: perfruar otio,
 Quod non diminuat cura, nec anxia
 Formido, nec edax tinea gloriæ:
 Nullis per tacitum nota Quiritibus
 Ætas acta fluat tempus: in aurea
 Sic cùm pace mei transierint dies
 Nullo cum strepitu, aut turbine nubili,
 Divino obsequio compositus senex
 Plebejus moriar: cælicolûm choro
 Soli notus: *ei mors gravis incubat,*
Notus qui populis est nimis omnibus,
Ignotus moritur deficiens sibi.
 Paucis multa loquor: plura nec interest
 Ornari populum scire: recondere
 Quæ muto est satius pressa silentio.
 Ornatus satis est, cùm proba nobilem
 Virtus progeniem duxit ad athera.
Rarò magna vacant nomina crimine:
Hac quo densa loco se cumulaverint,
His virtus laribus nobilis exulat:
Virtus est humili sub lare tutor,
Quàm Regum Assyriis recta palatiis.
 Pes affixus humi non amat ardua
 Casu præcipiti culmina gloriæ,
 Nec vulgi imperium; me titulis juvat.

Et servum positis vivere clavibus.
 Frons privata placet : mēnsque potentiam
 Submissis humeris ferre jubentium.
 Tanti non mihi sit scire , quis imperet ;
 Subiecto imperium sit satis obsequi,
 Mandatisque premi : servio sub iugo
 Quod non colla gravat, non humeros terit,
 Non vires nimio pondere dejicit :
Suave est, & leve, cum Numen amantibus
Nil sit difficile aut arduum : obaudio
 Arcanis superūm nutibus ; arbitrum
 Quod me-cunq; jubet Nomen , id exequi
 Est in delitiis ; id lubet unicūm
 Æternæ arbitrio stare Potentiæ.
 Felix sollicitis nuda negotiis,
 Aularūmque procul seditionibus
 Mens semota suo tuta silentio.
 Quæ cum lætitiis, & mala gaudia
 Infamēsque choros, festa, libidines,
 Diræāsque agitatur Mundus ineptias,
 Gaudet delitiis, quas superūm favor
 Indulget lacrimis dulcè madentibus.
 O dulces lacrimæ ! currite, currite,
 Irrorate genas ! vos mea semina
 Inter mœstitiæ jacta frequentiam
 Fructus nata, metam gaudia cælites.
 Vos potus lacrimæ, vos lacrimæ cibus,
 Vos nectar mihi, vos ambrosia & favus,
 Has pernox comedo, perdius & bibo.
 Vos nostrum pelagus, littora palpebræ,
 Corpus navigium, remigium Dolor.
 Mens Rector, gemitus Caurus & Africus,
 Cor custos speculam, spes tenet anchoram,
 Cursum vela mei ; vota cupiditiam

C

Emi.

Emigrare putri carne frementium.
 His elatus aquis, æquora pervolans
 Mortalis pelagi, provehar hospitæ
 In portus Patriæ; luctibus interim
 Et lætis liceat fræna doloribus,
 Et mæstis dare singultibus otia,
 Et sacris lacrimis addere lacrimas,
 Et fletus meritis addere fletibus,
 Donec dent superi dicere: *viximus,*
 Ac inter lacrimas psallere: *vivimus.*
 Hanc cecinit mixtam lacrimis Ornarius odam
 Ast, si non cecinit, potuit cecinisse videri
 Fidus Amor, frugisque bonæ, vitæq; Nepoti
 Ad proculcandos Mundi fallacis amores,
 Carnis & illecebras, stygiique Lycaonis altus
 Mergendúm; omnem lacrimarû fluctibus Ob-

S. Chrysoſtomus, ſerm: in Eutropium *En-*
chum, Patritium, ac Conſulem, tom: 5,
mibi fol: 240.

SI unquam antea, nunc maximè licet dicere: *Vanitas vanitatum, & omnia vanitas.* Ubi nunc in-
 tus ille conſulatûs ſplendor? ubi illuſtres faces? ubi
 plauſus illi ac choreæ, epulæq; & feſti conventus?
 coronæ & aulæ? Ubi ſtrepitus Urbis, & illæ Circen-
 um ſpectatorum fauſtæ acclamationes? Omnia illa
 erunt. Procella vehemens folia dejecit, arborem
 liatam reddidit, jam radicitus vacillantem: ranti-
 vis venti impacta eſt, ut, cum nervos ejus univerſos
 cuſſerit; tum ipſa funditus proſternere minetur.
 nunc fucati illi amici? ubi computationes & cenæ
 ubi Paraſitorum examen, & merum per totam diem

haustum? variâq; coquorum artes, & potentatûs cul-
 tores illi ad gratiam omnia dicere ac facere assueti? O.
 omnia illa nihil nisi nocturnum somnium fuerunt, appe-
 tente die evanescens. Flores fuerunt verni. Vere ex-
 arido marcuerunt omnia, Umbra fuerunt, & præterie-
 runt. Fumus erant, & soluta sunt. Bulæ erant, &
 dilupta sunt. Araneæ erant, & lacerata sunt. Qua-
 propter spirituale hoc dictum occinimus, indefinenter
 dicentes: Vanitas vanitatum, & omnia vanitas. Hoc e-
 nim dictum in parietibus, in vestibus, in foro, in ædibus,
 in viis & fenestris, in januis: sed potissimum in ipsa cu-
 jusque conscientia continenter inscriptum esse oportet,
 omnique tempore cogitationi obversari. Quandoqui-
 dem negotia fraudulenta, & personata ac inimica, verita-
 tis opinionem apud plerosque sibi paraverunt. Hoc di-
 citur, in prandio, in cæna, in cœtu hominum, quemque
 proximum suum compellare oportebat, idemque ab illo
 potissimum audire: nempe, Vanitas vanitatum, & omnia va-
 nitatis! An non assiduè tibi dicebam fugitivi servi natu-
 ram habere? Tu verò credere volebas. Ecce experi-
 entia docuit, quòd non solum fugitivæ & ingratae, sed
 homicidæ etiam sunt, ut quæ in metum nunc te conje-
 rint. Nonne dicebam tibi, quum me indefinenter
 purgares vera monentem, quòd ego potius tibi ami-
 cus essem, quàm adultores? ego redargutor majorem
 curam gererem, quàm hi, qui tibi per omnia obseque-
 rentur? Nonne & hoc addebam: fide digniora esse vul-
 nera ab amicis, quàm ultro ingerentia se oscula inimico-
 rum? Si mea vulnera tulisses, haud quaquam tibi il-
 lorum oscula hoc exitium attulissent. Mea enim vul-
 nera

nera sanitatem adferunt; illorum oscula morbum
 medicabilem. Ubi nunc pocillatores tui? Ubi qui
 foro populum de via decedere cogebant, tuasque laqueos
 apud omnes deprædicabant? Transfugerunt, defere-
 runt amicitiam tuam. Suam securitatem tuis pericu-
 lis quærunt: at non tales nos, sed & tunc, quamvis ag-
 ferentem non destituimus, & nunc collapsum prote-
 mus ac curam? &c. Theatra magnis obsequiis à te curata
 quorum causâ sæpiùs nobis offensus fuisti, & prodita
 runt te, & perdidit. &c. Et hæc nunc dico, non
 quò prostrato insultem: sed quòd eos, qui adhuc san-
 tutiores reddere cupiam: nec ut plagas vulnerati-
 cem, sed ut nondum vulneratos in sanitate conferre
 non ut jactatum fluctibus demergam; sed ut eos, qui
 secundis auris navigant erudiam, ne fortè cum ipso
 vigio in profundum deferantur. Quo autem modo
 caveri possit? Nimirum si rerum humanarum muta-
 lites consideremus. Si enim iste mutationem timere
 isset, nunc eam non pateretur. Sed quoniam iste non
 domesticis, nec alienis consiliis corrigi potuit: vos saltem
 qui divitiis extollimini, hujus calamitatem in vestra
 profectum convertite. Nihil est enim humanis rebus
 infirmius. Quapropter quocumque nomine earum muta-
 litatem significaveris, minus quàm pro rei dignitate
 dixeris; vel si fumum eas, vel fœnum, vel somnum
 vel flores vernos, vel quidlibet aliud nominaveris, quod
 que aded sunt fragiles, & magis nihili, quàm nihil ipse
 Quod autem non solùm nihil sint, sed & in præcipuo
 stent, vel hinc apparet. Quis hoc nomine fuit excipere
 or? no
 ipsa fact
 midabat
 molerion
 ribus in
 habens r
 que ad
 tarum v
 muni: f
 angustii
 quor sum
 aditar,
 mus fit
 ri? Aut
 mitatis i
 que mi
 pertrabe
 Edior fac
 tui color
 tremor
 bans.
 bere an
 nunc vic
 ta Pascha
 quod in
 mitrit.
 & viri fo
 humanar
 giorum
 que in R

or? nonne in toto orbe divitiis præcallebat? nonne ad
 ipsa fastigia honorum conscendit? nonne omnes eum for-
 midabant ac verebantur? Sed ecce factus est & vinctis
 inferior, & servis miserabilior, & mendicis fame tabescen-
 tibus indigentior: per singulos dies gladios præ oculis
 habens in se exacutos, & præcipitia, & carnifices, & viam,
 quæ ad supplicium ducit. Ac neque memoriâ præteri-
 tarum voluptatum fruitur: imò ne luce quidem com-
 muni: sed meridie quoq; tanquam in densissima nocte,
 angustiis parietum inclusus oculorum usu privatur. Et
 quorsum hæc commemorare attinet, cùm quantumvis
 adnitatur, nullis verbis exprimere valeam, quis illi ani-
 mus sit, per singulas horas capitis supplicium expectan-
 ti? Aut quid nostris verbis opus est, quum ipsius cala-
 mitatis imago ob oculos nostros versetur? Nuper nam-
 que missis ad eum à Rege, qui vel per vim hominem
 pertraherent, quum ad sacraria confugisset: buxo pal-
 lidior factus, nunc quoque nihilo meliorem, quàm mor-
 tui colorem obtinet. Accedit huc dentium arietatio,
 tremor totius corporis, vox singultiens, & lingua titu-
 bans. In summâ talis habitus, qualem oportebat ha-
 bere animam, quæ metu diriguisset. Non minorem
 nunc video populi frequentiam, quàm in proxima sacra-
 ta Paschæ celebritate. Adeò exciti estis istius silentio:
 quod impræsentiarum quavis tuba clariorem vocem
 emittit. Et virgines penetralibus, & mulieres gynæceis,
 de viri foro vacuo relicto universi huc concurristis, ut
 humanam naturam traduci videretis: & sæcularium ne-
 giorum momentaneam mutabilitatem detegi, illám-
 que in Republica versantium speciem, heri ac nudius tertius

tius præclarissimè splendentem (Talis enim est ex alio
 injuriis felicitas, quavis aniculâ rugosâ deformior
 parer) rerum mutatione tanquam spongiâ ejus te-
 ria fucôsque absterfisse ; tanta nempe est hujus infir-
 nii vis, quæ virum felicem ac conspicuum, nunc om-
 um abjectissimum reddidit. Intròeat dives aliquis,
 magnam utilitatem percipiet. Videns enim à tam
 fastigio delapsus eum, qui totum orbem nutu con-
 tiebat, ac formidine contractum, quavisque rana aut
 pore timidior, & absque vinculis columnæ huic
 rentem, & vice catenæ timore affixum trementemque
 deprimet fastum suum : & consideratis, quæ in hu-
 nis calibus considerata sunt, discet re ipsa doctus,
 quæ verbis scripturæ nos docent quale est illud, Om-
 caro fœnum, & omnis gloria hominis ut flos fani
 fœnum, flos ejus decidit. (b) Item illud : Sicut fo-
 num cito arefcent, & sicut olera herbarum cito
 dent, quoniam sicut fumus dies ejus sunt. Et res
 similia. Contrà, pauper introgressus, & hoc specta-
 lum animadvertens, non displicet sibi ipse, neque
 tem suam deplorat ; sed gratias insuper paupertati
 ber, quæ sibi & asyli vice sit tutissimi, & portus
 quillissimi, & arcis munitissimæ, & his visis, si
 optio, mallet præsentî conditione contentus esse,
 omnium facultatibus paulisper occupatis, mox in
 prii sanguinis periculum venire. Vidès quòd non
 va utilitas divitibus & pauperibus, celsis & humilibus
 servis & ingenuis, ex hoc istius refugio enata est.

(a) Isai : 46. (b) Psal : 36. v. 2.

ex alio ut cum remedio quisque hinc abit, hujus rei spectat
 colo affectus suos curaturus.

Hanc tibi patheticam sanctissimi Ecclesie Docto-
 ris, Candide Ornari, speculi & stimuli vicem odæ
 meæ subjungo parænesin, ut si meum paternum apud
 te consilium, & amica exhortatio pondus non habet,
 illud tanti Doctoris animo tuo, addat auctoritas, in-
 ducatque te, ut videas credasque, fluxas mundi hujus
 delicias, mera esse somnia & fallacias: honores & glo-
 riam fumos & nebulas: divitias oculorum imposturas,
 animi spinas & cordis lanienas: voluptates momenta-
 neas insanias æternis pœnis plectendas, & nunquam ter-
 minandis, cruciandas. Insanus est, qui Mundi lubri-
 cis delitiis & fluxis fidit voluptatibus, (c) *Mundus
 transit & concupiscentia ejus. Præterit figura mundi
 hujus monet doctor gentium, & nihil post se relinquit ni-
 lamentabile, FUISSE. Præterit figura hujus Mundi:*
 Et si aperte dicat, (d) ait D. Anselmus, *Nolite con-
 stanter mundum diligere, quando ipse non potest, quem
 diligitis, stare. Incassum cor quasi manentes figitis,
 dum fugit ipse, quem amatis. Mundus transit, quo
 universa clauduntur, imò figura & conversatio hæc
 mundi quasi nubes præterit: Neque mirum. Est nem-
 pe figura, (e) teste S. Chrysofomo, tota vita præ-
 tens, & fallacia, & à somnis nihil distat: & propte-
 rea Beatus Paulus scribens, ait, præterit figura hujus
 mundi, ostendens, quòd humanorum quodlibet in figu-
 ra tantum est, & velut umbra & somnium præteriabi-*

C 4 tur,

(c) 3. Joan: 2. v. 17. 1. Cor: 7. v. 31. (d) S. Ansel: in c. 1. Cor. 7.
 (e) S. Chrysoft: hom: 39, ad pop.

tur, & nihil habens verum, nihil stabile: (f) Omnia
 imaginaria, ait Tertullianus, in hoc sæculo, & non acciper
 veri, quia præterit figura hujus mundi. (g) Hæc qua
 aptissime Dionys. Carthus. In hoc innotescit vanitas
 mundi, quod prosperitas & lætitia ejus cum ingenti
 ditate expectatur, & cum venerit, teneri non potest
 sed transeunt omnia & evolant. Quapropter ex
 sideratione momentaneæ hujus præsentia, & celestium
 rerum terrenarum, fugacitatis, (h) S. Chrysostomus
 nimis credulum Cosmophilum sic alloquitur. Cum
 diebus, quod figura tantum sunt omnia humana, vana
 te carentia, quare sponte deceptionem sustines? An
 scis fraudes dolosissimi mundi? (i) ait S. Cyprianus
 Arridet mundus ut sæviat, blanditur ut fallat, illud
 ut occidat, extollit ut deprimat, fœnore quodam
 di, quàm fuerit amplior summa dignitatis & hono
 rum major exigitur usura panarum. (k) Hoc
 entissimus Psalmista David expertus, cum admiratione
 quærit: Filii hominum usquequod gravi corde? Ubi
 quid diligitis vanitatem, & quæritis mendacium? Non
 ligamus, (l) adhortatur nos Hipponensis Præsol, mon
 dum, nec sequamur mendacium, Ecclesiastes exclamat
 ac si diceret: idcirco non amanda imago, quia transitoria
 mendacia, quia quæ promittunt, non conferunt. Be
 na igitur non sunt: cum enim honorum omnium
 & hor. sit Deus, & à fidelibus suis quæri ac diligere
 que bona præcipiat, si mundana vera bona essent, non

(f) Tertull: de coron: milit: c. 13. (g) Dion: Carth: de act: v
 salut: arc: 23. (h) S. Chryc: in Pl: 4. (i) S. Cypr: ad Donat:
 & Psal: 4. v. 5. (l) S. August.

f) Omnia quidem ea contemneret, nec sui sequacibus contemni
 & non acciperet. (m) Blanditur, arridet, fovet mundus:
 g) Hæc quam diu? momento temporis: ostendit impostor
 ille Acheronticus, Christo omnia regna orbis terræ in
 momento: ostendit, non tradidit possidenda, & in mo-
 mento temporis evanuerunt. Sic agit cum amatoribus
 solus dolosissimus mundus: ostendit per fallacissimam
 imposturam omnia desiderabilia, & cum te apprehen-
 disse credis, vanissima oculis objecta phantasmata, ve-
 nit per somnium volatiles, & somniantium aëreæ ima-
 gines disparent. (n) Non immeritò, Philo pronun-
 ciat: *Nihil est in humanis rebus, ac negotiis præter um-
 bram, auramque levissimam, sine mora prætervolantem.*
 Perpende sis, omnia, quæ in hoc mundo vi-
 des, nihil stabile, nihil firmum, præter Deum solum
 reperies: Omnia vicibus suis aut pereunt, aut mutan-
 tur. (o) Solem, illud illustrissimum cæli sidus vides?
 deficit: Lunam? laborat, & tabescit. Sidera? labun-
 tur & cadunt? Quod si ad interitum mutationemque
 magna illa corpora, & nostro sensu æterna destinata
 sunt, quis ullam terræ stabilitatem promittat? quis
 rebus caducis fluxisque fidem præbeat? (p) Maxime
 cum S. Ambrosius asserat! *nihil solidum, nihil firmum,
 nequam dormientes, somnium videntes, non videmus,
 nec audientes non audimus. Vanæ spes hominum in hoc
 sæculo, quia ea, quæ non sunt, tanquam quæ sint, se-
 quenda arbitrentur. Itaque inanes, & vacuas rerum*

C 5 spe-

(m) Matth: 4. Luc: 4. (n) Philo lib: quod sit Deus immutabilis.
 quilibet pag. 249. (o) Oraxel: 1, 1. de celo, c. 8. (p) S. Ambros; l.
 1. tit. 19.

species, tanquam in somno venerunt, abierunt, stiterunt, evanuerunt. Circumfusæ & dispersæ sunt, tenebris obdu-
 tur, & non tenentur. Hanc volatilem & umbratiliam, dum
 felicitatem considerans Propheta, quasi per ironiam
 interrogat. (q) Ubi sunt Principes Gentium, & qui ducunt
 nantur super bestias, quæ sunt super terram? qui in arboribus
 cæli ludunt, qui argentum thesaurizant & aurum, in quibus
 confidunt homines, & non est finis acquisitionis eorum
 qui argentum fabricant, & solliciti sunt, nec est incrementum
 operum illorum? Exterminati sunt, & ad inferos descendunt,
 & alij loco eorum exsurrexerunt. (r) Ex hoc, cum
 luti addito quodam epiphonemate, concludit S. Isidorus,
 rus, ergo, brevis est mundi felicitas, caduca & fragilis
 mundana felicitas, prava est hujus sæculi gloria. Dicitur
 sunt Principes? Ubi sunt Reges? Ubi Imperatores?
 Ubi potestates? Ubi divites mundi? sicut umbra evanescunt,
 runt, & velut somnium transferunt, & non sunt. Quis
 igitur non meritò ingemiscens dicat: O versipellis &
 dolose & fallax Munde, quàm mendax es, etiam cum
 rissimus videris! Illices fallaciæ sunt, aurum, gloria
 ciæ, veneres: Hæc Candide mi Ornari, contentum
 Quid enim aliud ista sunt, nisi terrarum ilia, carum
 ær, popina vermium, picta & bella sterquilinia? Munde
 di gratia vitrea est, quæ cum splendet, frangitur. Omnia
 tnia mundi fluxa & instabilia; amicitia illius infideli-
 sima, vanitas vanitatum & omnia vanitas. (s) Licet
 mihi de hoc asserere, quod S. Antoninus de vita humana
 paucis literis & syllabis immutatis, dicit. O munde
 quæ
 populo I

(q) Baruch: 3. v. 16. (r) S. Isidorus de contempt: mundi. (s) S. Antonin: p. 2. Tit: 5. cap: 14. §. 2. de vita humana.

stiteris quantos decepisti, quantos seduxisti? qui dum videris,
 veris umbra es; dum exaltaris, fumus: dum extolleris nihil
 mbrat: Dulcis es stultis: amarus es sapientibus, Hic mun-
 oniam fugitivus est; hic ab initio in se credentes fefellit: se
 quidam exultantes decepti: de se præsumentes derisit, & ut
 i in ar- omnibus probetur esse mentitus, nullum omnino securum
 um, in re- dicit: Hic imperat crimina, suadet scelera, hic ad-
 is coram- movet furem ut rapiat, iracundum ut sæviat, menda-
 t in re- ut fallat, Aves paradigma hujus veritatis? Aman nu-
 os de- per ex infimo loco evehctus ad summa in Assueri regno po-
 x hoc, tentissimus, & pænè ipsius Regis Rex. Subitò muta-
 S. Ibi- vit dolus, & Aman illustre pependit funus in alto. I,
 & frag- nunc fide mundo, & splendidis illius imposturis! Seja-
 Diu- nus alter Tiberius, & ipsius pænè Imperatoris Impera-
 berator- tor, omnia potuit, quæ voluit: Brevi favor & amor
 a ex- in odium verterunt. Tandem Seianus ab ipso Tibe-
 iant. Quo- no, potentiam ejus auctiorem metuente, desertus &
 ipellis, proditus, ad Gemonias scalas abjectus, & unco tra-
 n cum- ctus est. Ocellus antè Cæsaris, nunc hostium primus:
 oris, de- nunc omnium pedibus calcatur, quem priùs nemo
 ontem- non adorabat. Belisarius quid? Post ingentes de-
 , can- Barbaris victorias à Justiniano Imperatore oculis orba-
 ia? Mo- tus, è tuguriolo stipem à prætereantibus emendicans:
 tur. O- ator, obsecro, clamabat: da obolum Belisario, quem
 infideli- vidia cæcavit, non culpa. I, nunc fide Mundo, glo-
 s) Lin- ræ & pompis ejus! Plautianus Antonini Cæsaris so-
 a hum- cet opulentissimus simul & potentissimus filix dotem
 O mi- dederat, quæ Reginis quinquaginta suffecerit, (1) Et
 quæ- apulo Imperator minùs erat formidini, quàm Plau-
 i. (1. 1. 1.) tianus,

(1) Dio Cassius in Severo. Baron: ad ann: 206.

tianus. Vox omnium erat , cælum priùs ruiturum
quàm focero Imperator incommodatum iret : sed
ces , ut fieri assolet , verterunt. Nam Plautianum
cætæ cædis infimulatum , ut Herodianus credit , An-
ninus gener in Palatio Romæ occidit. Nec satis
tam ademisse Patri , filius Plautus , & Plautilla
in Insulam Lyparim exulare iussi , paulò post nec
Plauriani nomen insuper ex omnibus monumentis
tabulis erasum. I. nunc quietem aut mansionem
mam in mundo ambi. Nec opus est Ruffinos ,
Ablavios , fortunæ jocantis pilas , magna nomina , Mu-
di ludibria , infelicitatis portenta , referre , abunde
stra Anglia exemplorum sufficit , unde fallaciam , pe-
fidiamque dolosissimi Impostoris colligas. Hodie Mo-
dus delicias offert , cras aut perendie quisquilias : hodie
mollissimum cervical subijcit , cras ad rigidum tribu-
rapit : hodie se protectorem gerit , cras proditor
& impugnatorem senties : hodie donariis te auget ,
ipsa libertate spoliaberis : Mundo fidat , qui suavitatem
cipi desiderat ; verissimè dixit Isaac Presbyter , (u) *De-
das est meretrix , quæ desiderio pulcritudinis suæ ad con-
piscentiam trahit videntes eam : qui autem partici-
piter ejus amore deceptus , ipsum fuerit amplexus , in
nibus ejus non potest evadere , donec spoliet eum
sua , & cum expoliaverit omnibus , ejiciet eum à
sua , & in die obitûs sui homo agnoscat eum.* Dicitur
diebatur Dalila Samsoni. Demùm latentibus appo-
inlidis , & Samsonè attonso vociferata est : (x) *Philistini*

(u) Isaac Presbyt : de contemp : mundi. (x) Judic : c. 16. v. 13. & c.

super te Samson : Et cœpit abigere eum , & repellere.
 hic heros robustissimus priorem lusum cogitans , facili
 negotio evasurum se credidit : nesciens quòd recessisset
 a Domino. Ita captus à Philistæis , & catenis vin-
 ctus in carcerem contrusus est. Sic Mundus , postquam
 ad nos usque nobis illudit , vaferrimè imposuit , &
 perniciosissimè fefellit ; abigit nos à se , in hostium no-
 torum vincula tradit , carcere æternùm cruciandos ca-
 cinans mancipari facit. Novit facilè credulos dex-
 terimè blanditiis circumvenire , mulcere , palpare , &
 mille basis dementatis fidem mentiri , ast ubi in arcto
 periculis opem ferre , & datæ fidei respondere necessum
 est , longam pinsit post terga ciconiam , populum ex-
 pediat , & id agit , quod Judæi scariotæ sceleratissimo pro-
 tatori , Pontificum gratias & favores ambienti , Domi-
 num suum impiissimè vendenti , grande sacrilegium ex
 conscientiæ tortura agnoscenti , sanguinariam merce-
 dem referenti , incassum pœnitenti , ac demùm despe-
 ranti , iridentes Pharisei responderunt : *Tu videris :*
Tu hoc intrivisti , tibi omne exedendum est : Quid
ad nos : Tu videris. Quid hæc ad Mundum ? Exede
 quod intrivisti. Conscientiam tuam neglexisti : favo-
 rem Mundi quæsisisti , imposturis mendacibus credidisti ,
 in voluptate & delitiis animam vendidisti , mercedem
 accepisti ; jam *tu videris.* Atque exindè sapientissimus
 Ecclesiæ Doctor , tantarum fallaciarum conscius , & ex
 imposturarum mundanarum laqueis eluctatus , pa-
 ram cautelam suadet , monétque Augustinus , (y) ut
 alienis periculis , & ruinis sapiamus , dicens ; *Videtur*
fratres,

y S. Augustinus super Psal : 85.

fratres, quia qui vobis dicunt, felices estis, sed
 vos. Populus meus, qui vos felices dicunt, in erro-
 rem vos mittunt, & turbant semitas pedum vestrorum.
 & de epistola Jacobi Apostoli, miseri estote, inquit,
 lugete, risus vester in luctum convertatur. Videte
 quæ audistis, & quando nobis hæc dicentur in regio-
 ne securitatis. Utique regio ista scandalorum est, & con-
 tentionum, & omnium malorum, ut gemamus hic,
 mereamur gaudere ibi. Ploremus hic, ait S. Macarius,
 lacrimans ad fratres suos, & producant oculi
 lacrimas, antequam eamus hinc, ubi lacrimæ
 corpora comburant. Nam ait S. Chrysostomus:
 Si noluerimus hic flere, illic omnino necesse est,
 ejulare: illic quidem inutiliter, hinc autem cum
 merito: illic quidem cum ignominia & dedecore,
 hinc vero decorè admodum & honestè: Quod enim necesse
 fieri, audi quid dicat Christus: illic erit fletus &
 dolor dentium. At non ita qui hic flent: sed magis
 consequentur consolationem: Beati enim qui lugent,
 hinc hi consolationem accipient. Hæ lacrimæ
 extinguere ignem inexpugnabilem, fluvium illum
 trahitur ante tribunal. Beati qui lugent, quoniam
 consolabuntur, ait sacer historiographus Matthæus:
 non desiderat patriam peregrinatio sine lacrimis,
 Augustinus; (cc) si desideras, quod non habes,
 lacrimas: nam unde dicturus es Deo: Possisti
 lacrimas meas in conspectu tuo? Unde dicturus es Deo?
 Et tæ sunt mihi lacrimæ meæ panes die ac nocte?

(æ) In Vit. PP. l. 3. libello 3. n. 9. (aa) S. Chrysost: in Ps. 6.
 Matth: 5. v. 5. (cc) S. August: serm: 11. ad Frat.

dicitur mihi quotidie ubi est Deus tuus? Quis ju-
 stus non habuit istas lacrimas? Qui non habuit, peregrin-
 um se esse non doluit. Qua fronte ad Patriam venit,
 qui tam absens non suspiravit. Quare mi Candide Or-
 nati ulimùm te S. Basili Magni consilio & doctrina,
 ut fletus cum stentibus, excitatum volo: (dd) Apostolus,
 in S. Pater, ut cum stentibus, & ipsi fleamus, promit-
 tit, quòd ejusmodi lacrimæ sint seminium quoddam ac-
 tum, quibus æternum illud gaudium increfcit quotidie
 & cumulatur; risus verò sæculi, infinitarum lacrima-
 rum ac dolorum genesis & seminarium, cùm nullum in
 hoc mundo solidum sit solatium, quod sibi constet: nul-
 la beatitudo, quæ perduret; nullæ delivæ, quæ frontem
 teneant: nulla dulcedo, quæ non amarescat: nullum
 gaudium, quod dōlori non misceatur: nullus plausus,
 quem suspiria non excipiant: nulla gloria, quam non
 commitetur, & inficiat invidia: nulla voluptas sine felle:
 nullæ divitiæ sine spinis: nullus splendor sine caligine:
 nullus honor sine mœrore: nulla potestas sine timore:
 sic Magno illo Africæ Theologo, Hipponensium Præ-
 sule, Ecclesiæ Doctore Augustino ad fratres suos in ere-
 tico degentes: in hæc verba, pronunciant: Scriptum
 est; fratres charissimi, quòd Mundum non diligamus,
 quoniam mundus transit & concupiscentia ejus. O Mun-
 dum immunde! qui homines illaqueare non desinis, quies-
 cere non permittis, rapere omnes appetis, occidere omnes
 speris. Væ! qui tibi credit, beatus qui tibi resistit, sed
 peccator, qui à te illæsus recedit. O Munde proditor!
 multa bona promittis, sed cuncta mala perfers: pro-
 mittis

(dd) S. Basilius hom: 4. de grat: action.

mittis vitam, sed donas mortem: promittis gaudium, sed largiris mœrorem: promittis quietem, sed ecce turbaris: promittis florem, sed citò vanescit: promittis plenam re, sed citò recedis. Non ergo es diligendus, quoniam ergo d' omnino transis, & concupiscentia tua velut fumus erigit, ac eff' nescit. Alloquantur omnes amatores tui, O Munde, a' immunde! quibus aliquando florem serenissima' iuroriam co- tutis prestare voluisti, vitam diurnam, divitiarum, nisi co- copiam, familiarum abundantiam, pacis amœnitatem Deu- dicant omnes, loquantur cuncti, surgat venerabilis Pat' in corde Adam cum omnibus filiis suis, & uno ore loquantur: Dic in m- utrum in hac vita gaudium habuerint sine dolore, pax sine tur- sine discordia, quietem sine metu, sanitatem sine infirmitate, G- mitate, lumen sine tenebris, panem sine dolore, visum sine tur- fletu. Nolite igitur, fratres, Mundum diligere, quoniam filij a- niam transis, & concupiscentia ejus. O Munde immunde, & postu- de, fallax, & proditor! Nunquid non periculosus est tui cor- blandus; quàm molestus? Nunquid non magis timendus est videre- dus es, dum allicis, quàm dum spernis? Nunquid non magis Dom- magis odiendus, dum diligere dissimulas, quàm dum odium quomo- te ostendis? O Munde immunde! in te habitare tibi non em- non dolere, impossibile est: In te sperare & non timere, quid enim- vanum est. In te tua amare, & non periclitari, quoniam concupiscen- possibile est. O fratres mei, nolite ergo eum diligere, quoniam qui- quoniam transis, & concupiscentia ejus. Sed ecce illud tui & co- dus transis, & nos turbat, & amatur: fallit, & habetur. reputatur: occidit, velut vita desideratur: flectit, quia cordis amplectitur. O Munde immunde, & si flores, quoniam tantas h- facerent amatores tui? sed verè non flores, & statim tui clau- tatem nullam habes, sed mella tua & dulcedo tua affertur tui p-

gaudium habent, jucunditatem falsam, certum dolorem,
 ecce incertam letitiam, durum laborem, timidam quietem,
 mittit spem plenam misericordie, & spem beatitudinis inanem. No-
 quomodo ergo diligere Mundum: quia omne quod in Mundo
 mis est, est concupiscentia carnis, aut concupiscentia ocu-
 Mundum, aut superbia vite. Nolite diligere Mundum,
 e quoquam eo summa concupiscentia carnis est: Sed quid ali-
 vitium, nisi concupiscentia oculorum? O fratres mei, fecit
 me quos Deus nobis oculos videntes, qui fecit magnalia, ut
 illis Per in corde eum laudemus, plorantes si quæ mala fecimus.
 quomodo in miseria sumus, & in misertis non ridere, sed flere
 re, pariter. Cum enim nascitur puer, non ridet, sed
 sine plorat. Quare plorat, nisi quia voce testatur: & con-
 sumitur plorando, se ad miseriam devenisse? Nascuntur
 ere, quæ cum filij Adam ad laborem & dolorem, quia jugum gra-
 le impositum est super filios Adam, à die exitus de ventre
 ulos in mundum eorum, usq; in diem sepulturæ eorum. Non igi-
 us timere, sed flere debemus, attendentes & scientes,
 quod Dominum nunquam risisse, sed flevisse legimus.
 quomodo fleamus peccata, quomodo elevemus oculos
 bitare montem, unde veniat auxilium, audiamus Joannem.
 on timentem, nisi quod omne, quod est in mundo, est
 tati concupiscentia oculorum? Concupiscentia oculorum di-
 diligit, quia per oculos desideria auri & argenti, possessio-
 & cunctorum terrenorum intrinsecus animæ inti-
 & habentur. Ideo summè custodiendus est oculus, quia ja-
 lectus cordis est, & nuncius. Nam claude oculus, &
 res, voluntas habendi non erit: cesset voluntas, & ecce in-
 & clauditur. Ecce enim, quot mala per oculos fiunt,
 ua signa per eosdem possunt adipisci. Si enim David
 D
 oculos

oculos clausisset, fœminam non vidisset, adulterium
 commississet. Si Judas pecuniam non vidisset, magis
 minimè tradidisset. Et si Sodomitæ oculos clausisset,
 juvenos non vidissent, nec perissent. Claudamus ergo
 oculos, nè videant vanitatem, custodiamus januam
 dis nostri, nè latro, qui quotidie procurat intrare,
 & cuncta bona valeat deprædari. Claude enim oculos,
 & amittes vitium: claude januam, & latronem occidit,
 claude oculum, & voluntas non erit habendi: claude
 oculum, & infernum clauseris in æternum. Licet enim
 men multi cæci mali sint, sed peiores eos fore non dubi-
 mus; si hæc, quæ Mundi sunt, viderent. Ipsa enim
 sto causa cupiditatis est, & principium appetitûs.
 damus ergo januam, nè mors intrare possit per fœces
 nostras. Quid enim aliud in Mundo esse legimus, nisi
 perbiam vitæ? O Superbia, cunctarum virtutum
 verca, quis te creavit, quis te ad nos misit, quæ
 conventum divitum & pauperum tam miserabiliter
 trodudit? Scio, quòd Deus te non fecit, nec te ad
 fit, nec te ad conventum pauperum vel divitum
 duxit, nec te dum carnem assumpsit, assumere voluit
 tua inimica humilitate dignatus est habitare inter
 & asinum, & subditus esse voluit Mariæ &
 Quid ergo agis inter nos? &c. O Superbia, mater
 virtutum, mater vitiorum, porta inferni, magister
 roris, caput diaboli, vitiorum principium, quid
 homines facis, quid eis promittis, quòd te tantum
 re demonstrant? Ecce amatores tui tam citò de altis
 ne cadunt. Ecce enim Nabuchodonosor, quem
 diligere videbaris, & tantum te diligebat. tam

dextrinxit, ut credere eum faceres, quia nullus eo major
 in Orbe: & ecce mox deflectitur, & cadit, & de-
 clausis mergitur in profundum, & quasi bos fenum comedit.
 Ecce quid accidit te diligentibus? Sed te non amantes de-
 terere penitus eleuantur, & collocantur cum principibus
 Domini, solium gloriae, honoris & dignitatis te-
 nent in scientia. Eja ergo, discite humilitatem ha-
 bere, discite superbiam conculcare, discite & eam de-
 di: velut mortem eam conculcare. O quam difficile
 est! O quam pœnosum! O quam meritorium!
 Licitissime, dulcissima & suavissima hominibus insipien-
 tia apparetis, sed omni veneno mortaliore estis omni-
 bus. Cuius enim quis sumere poterit, nisi fuerit aliqua dul-
 cedine copulatum? sed commixtum dulcedini faciliter su-
 turus, sic enim qui recipit, moritur. Sic qui divitias
 tantum videtur gustare, sed ecce mors inter di-
 vitias latens, hominem superbum, & elatum, divitem,
 & aggressus occiditur, & occisus
 ad infernum producit. Ecce quantum prosunt nobis
 vitæ Mundi hujus, per quas occidimur, per quas mu-
 ltimur quotidie, per quas insidiamur frequenter, per quas
 superbam ad infernum diabolus semper expectat
 & facere. Tollite ergo divitias, ut facilius tollatur su-
 perbia; tollite divitias, & infernus non erit. Date
 signam, & omnia munda dabuntur vobis. An-
 quis, quod pauperibus non dare, tulisse est? Et me-
 ritum, quando quis potest esurientibus subvenire, si non
 e alit, merito vitam extinguit, & eos mori permittit,
 & erubescat Christianus tollere pauperibus, qui-
 bus

bus jubemur semper offerre. Ultra omnem iniquitatem
 est divitem velle fieri de exiguitate pauperum vel
 rum. Itaque amanda sunt honesta lucra, sed horrenda
 damnosa compendia. Nullus audeat inde tollere, ubi
 beat collecta dispergere. Addendo parcat, qui retinere
 collegerit: paupertatem potius ad se trahit, qui paupertatem
 tatem se exigentium pecuniâ non repellit. O fratres
 mei, veniet dies illa, veniet, & non tardabit, quæ
 nobis dicetur: Esurivi, & non dedistis mihi manducare
 & ultimò dicetur illis: Ite maledicti in ignem æternum
 O fratres, si in ignem mittentur illi, qui non sunt
 giti, nec, quæ cum labore lucrati sunt, pauperibus
 verunt, quid dicetur illis, qui aliena rapere non tim
 runt? Cum diabolo ardent, qui nudum non induerunt
 ubi putamus arduos qui viduas & orphanos spoliaverunt.
 Non ergo spoliare debemus pauperes, ut denudati, non
 demus in superbia vitæ, sed eleemosynas dare, ut pauperes
 res & humiles simus, non differamus. Sed hæc non
 lum facere nobis sufficit, sed & proximum etiam ad
 inducere festinemus, dicentes potestatem habentibus
 terrarum Rectoribus, quòd non solum eleemosynas
 rigant, sed & quòd regna sua in pace custodiant: quòd
 tes quòd remotâ justitiâ, regna latrocinia efficiantur.
 Multi enim sunt Rectores, sed pauci justitiæ assidue
 inveniuntur. Nam cum quæsitum fuisset à Socrate
 dente, cur sic fortiter videret? respondit: Video magis
 latrones ad suspendium duci facere parvos: & alia
 clamasse refertur: O quàm digniores estis suspendium
 in cathedris & domibus habitatis, latrocinia majora

...ntentes, quam qui in silvis cum tremore quotidie demo-
 ...ari videntur. Quapropter, nolite rapere, nolite fœne-
 ...ari, ut abundetis in superbia vitæ, sed divitiæ si afflu-
 ...re, nolite cor apponere, sed dispergite eas, ut humiles sitis,
 ...mitari valeat is illum, qui sequentibus se dicit: Ve-
 ...benedicti patris mei, possidete regnum, quod vobis
 O fructum est ab origine mundi.

Sacrificium Deo Spiritus contribulatus!

Cor contritum & humilitatum Deus non despi-
 cies. *Psalm. 50.*

*S. Bernardus lib. de modo benè vivendi, Serm.
 X. De compunctione.*

Compunctio cordis est humilitas mentis, veniens de
 recordatione peccati, & de timore iudicii. Illa
 compunctio est perfecta, quæ repellit à se omnem dele-
 cationem carnalium rerum; & toto studio mentis fi-
 git intentionem suam in contemplatione Dei. Dupli-
 cem esse compunctionem legimus, unam scilicet, quâ
 propter Deum anima cujusque servi Dei afficitur, id
 est, cum ad memoriam reducit mala quæ fecit. Alte-
 ram verò, cum suspirat propter desiderium æternæ vi-
 tæ. Quatuor modis compungitur mens iusti homi-
 nis: nempe memoriâ peccatorum, recordatione fu-
 erarum pœnarum, consideratione peregrinationis hu-
 manæ vitæ, desiderio supernæ patriæ, quatenus ad eam
 velit citò pervenire. Omnis peccator tunc se cogno-
 scit visitari à Domino, quando compungitur ad lacri-
 mas

mas. Nam & Petrus tunc fleuit, quando in eum
 stus respexit, sicut scriptum est: Et conversus
 nus respexit Petrum; qui statim egressus foras,
 amarè. Unde etiam Psalmista dicit: Respexit, &
 mota est, & contremuit terra. Tunc terra contremuit,
 scit, quando Peccator ad lacrimas commovetur.
 moneo igitur te (Anima) soror charissima, ut in ora-
 ne cum lacrimis ad memoriam reducas peccata tua,
 quia qui non habet cordis compunctionem, vel con-
 tionem, non habet mundam orationem. Soror
 in Christo amabilis, audi exempla sanctorum, qui
 compunctionem, & lacrimas apud Deum obtinuerunt
 veniam peccatorum suorum. Anna mater Sancti
 per compunctionem, & lacrimas meruit habere filium
 insuper obtinuit apud Deum prophetiæ donum.
 per compunctionem, & lacrimas obtinuit veniam
 trati homicidii, atque adulterii. Sic enim audivit
 Prophetam: Non morieris, quia dominus transiit
 stulit peccatum tuum. Pater Tobias per compunc-
 tionem & lacrimas meruit accipere curationem
 citatis, & consolationem paupertatis. Sic enim
 dixit ei Raphaël Angelus, gaudium tibi semper
 & adjecit: Forti animo esto, in proximo est ut à
 cureris. Etiam Maria Magdalena per compunctionem
 & lacrimas meruit à Domino audire: Remittuntur
 peccata tua. Soror venerabilis, idè exempla sanctorum
 rum proposui tibi, ut lacrimæ suavestibi sint. Bonum
 compunctio thesaurus est desiderabilis, & inenarrabile
 gaudium in mente hominis. Anima, quæ in oratione
 habet

eum habet compunctionem, proficit ad salutem. Vir for-
 tus non est minus laudabilis in luctu, quam in bello.
 Quia ergo post baptismum inquinavimus vitam, ba-
 ptizemur lacrimis conscientiam nostram. Ubi lacrimæ
 fuerint, ibi accenditur spiritualis ignis, qui illuminat se-
 creta mentis. Lacrimæ Pœnitentium pro baptismo
 reputantur apud Deum. Soror mihi in Christo dile-
 cta, si compunctionem secundum Deum habueris, bea-
 teris. Compunctio cordis, sanitas est animæ; com-
 punctio mentis illuminatio est animæ: quia tunc ani-
 ma illuminatur, quando ad lacrimas compungitur.
 Compunctio lacrimarum, remissio est peccatorum,
 quia tunc peccata dimittuntur, quando cum lacrimis
 ad memoriam reducuntur. Compunctio spiritum san-
 ctum reducit ad se; quia cum spiritu sancto mens visi-
 tur, statim homo peccata sua plorat. O frater mi,
 quæ sunt causæ nostri doloris, pro
 quibus in hac vita mortali ploramus? Propter pecca-
 ta nostra, & propter miseriam hujus mundi, ac pro-
 pter compassionem proximi, & propter dilectionem
 celestis præmii. Propter peccata flebat ille, qui dicebat:
 Lavabo per singulas noctes lectum meum; lacrimis meis
 stratum meum rigabo. Idem de miseriis hujus mundi
 flebat, cum dicebat: Heu mihi! quia incolatus meus
 prolongatus est: habitavi cum habitantibus Cedar,
 multum incola fuit anima mea. Dominus per com-
 passionem flevit super Lazarum, & super civitatem
 Hierusalem, dicens: Quia si cognovisses & tu. Etiam
 Paulus Apostolus, qui præcipit gaudere cum gaudenti-
 bus

bus, & flere cum flentibus, per compassionem dicitur & in a
 dicens: quis infirmatur, & ego non infirmor? Ceteros
 dilectione cælestis præmii, plorabant justii dicentes: cere:
 Psalmista: Super flumina Babylonis illuc sedimus & tum h
 vimus, cum recordaremur tui Sion. Vita præ rum
 Mors est: quia est plena miseriis, quod non est in centes
 tria, sed in via, nec est in domo, sed in exilio. In accipe
 mundo non sumus in nostra civitate, sed in peregrinatem J
 tione, sicut scriptum est: Non habemus hic mansio pollis r
 civitatem, sed futuram inquirimus. Ideo Soror gere cu
 lecta, moneo te, ut primò lugeas propter peccata terti,
 deinde propter miseriis hujus mundi, atque compo turturis
 nem proximi: ad postremum verò propter dilectione alterum
 Dei ac cælestis præmii. Honesta virgo, depre care & t
 Deum cum omni devotione, ut det tibi veram mens sponfar
 compunctionem, & cordis contritionem. Compun sponfa
 Unigenitum Christum Dei filium fecit habere in se. boete c
 cut Dominus ipse ait: Ego & Pater veniemus, & app scendit
 eum, qui me diligit, mansionem faciemus. Ubi luc rearis in
 mæ abundant, ibi graves cogitationes non propinquaris,
 & si aliquando appropinquant, ibi radices non habetis, gen
 Lacrimæ apud Deum semper nobis dant fiduciam si spon
 gniam. Soror in Christo amabilis mihi, audi vocem spon
 JESU Christi sponsi tui dicentis: Surge amica mea, qu
 veni per dilectionem: jam enim hyems transit, imo ris, si
 abiit, & recessit, flores apparuerunt in terra noster agitur se
 tempus putationis advenit, vox turturis audita est. lacrimis
 terra nostra: hoc est, vox prædicantium Apostolorum punctione
 in Ecclesia. Turtur est avis castissima, quæ in excelsis me inte
 dia

em de & in arboribus semper nidificare vel morari solet; Apo-
 nor? stolos vel ceteros doctores significans, qui possunt di-
 centes; Nostri conversatio in cælis est, quæ & gemitum
 habet pro cantu; & significat ploratum sancto-
 rum, qui suos ad lamentum & fletum hortantur, di-
 centes; Miseri estote & lugete. Igitur, honesta Virgo,
 accipe exemplum hujus turturis, & luge propter amo-
 rem JESU Christi sponsi tui, quousque eum videre
 possis regnantem in solio regni sui. Melius est tibi lu-
 gere cum amore JESU Christi, quàm cum timore In-
 terni. Pulcræ sunt genæ tuæ sicut turturis. Natura
 turturis est, ut si per occasionem perdiderit conjugem,
 alterum amplius non quærat. O sponsa Christi, assimi-
 lare & tu huic turturi, & præter IESUM Christum
 sponsum tuum, amatorem non quæras alterum. O
 sponsa Christi, esto similis turturi, & luge die, ac
 nocte cum desiderio IESU Christi sponsi tui, quia jam
 ascendit ad cælos, ut aliquando faciem illius videre me-
 rearis in dextera Patris. Pulcræ sunt genæ tuæ sicut tur-
 turis. In genis solet esse verecundia. Soror venerabi-
 lis, genas habes turturis, si præ verecundia IESU Chri-
 sti sponsi tui nihil contra voluntatem illius facis. Ge-
 nas habes turturis, si cum amore & reverentia Christi
 tuæ, quæ illi displicent, postponis. Genas habes tur-
 turis, si præter Christum alterum amicum non diligis.
 Igitur soror charissima, indefinenter peccata tua cum
 lacrimis lava: quotidie lava tuas negligentias per com-
 punctionem & lacrimas. Transgressiones tui ordinis
 intermissione ablue cum lacrimis; & per lacrimas &

compunctionem acquire tibi tuorum remissionem peccatorum : per lacrimas, & crebra suspiria, acquire æterna gaudia. Plange iniquitates tuas. Mala lerum tuorum deplora. Mala quæ egisti, fletu commemora. Mœroris unda te irriget, compellat te plangere fluuius lacrimarum. Quæ gessisti pravè, fletibus dele : quæ illicitè commisit lacrimis ablue : Honesta Virgo, si peccata non ploraveris in hoc sæculo, quando dictura es Deo : Possidisti lacrimas meas in conspectu tuo? Charissima, si iniquitates tuas non fleveris in hac mortalitate, quæ dices: Fuerunt mihi lacrimæ meæ panes die ac nocte. Moneo igitur te sponsa Christi, ut in hac mortalitate, lugeas peccata tua, ut consolari merearis in caeli patria, sicut scriptum est; Beati qui lugent, quoniam ipsi consolabuntur.

7.
O Arida frons fontibus
 Et nullis uda guttis,
 Par Gelboanis montibus
 Lignore destitutis,
 Stillate fluctus tempora
 Sin-anci-put liquare,
 Mollescant frontis marmora,
 Et fluant velut mare.

2.
O si crines in flumina,
 Vertex eat in fontem,
 Fundantque mare lumina,
 Salum inundet frontem,

Non sistent fluctus palpebras,
 Nec littora procellas,
 Ingres manabunt scatebras
 Per orbium pupillas

3.
 Non jugis unda sufficit,
 Quam flevis Heraclitus
 Abyssos dolor respicit,
 Quas nullum stringat fluctus;

4. Ne
 Andromaches in vinculis
 Nil facit huc ploratus.
 Hic humor constans guttas
 Est udus Austri flatus.

4.

Nectū, cūi potus lacrimæ
Die, Noctæque cibus,
Cūi Dolor, tortor animæ
Cor hastis fixit tribus,

Debiti conscientia

Amore, & Pudore,
Rex, fletus abundantia
Pareris, nec dolore.

5.

Nec amatarum Magdalis
Fontana lacrimarum,
Cūi bina fluxit Cassalis
Per Phialas genarum,
Qua sponsi JESU eluit
Pedes amara luctu,
Et largo sinum perpluit
In meos questus fluctus.

6.

Quos Petra Petrus fleverat,
Inter eremi montes,
Et iugiter stillaverat
Ubertim salis fontes,
Et genas instar vallium
Salearet unda rimas,
Cærorum non canalium
Hæc guttas æquat primas.

7.

Ime septeno flumine
Nilus totus inundet,
Qualis excedens limine
Ægyptum ut fecundet,

Aut torrens quem Aquarius
Verno voluit furore,
Cum ventus afflat varius
Novo terras tepore.

8.

Cum cataractæ nubibus
Cæli ruptis paterent,
Et è terrarum sinibus
Moles aquæ scaterent,
Cum orbem totum clauderent
Magnæ abyssi fontes,
Vastæq; summos plauderent
Balneæ super montes.

9.

Has pluvias, hæc flumina,
Hos optat maris æstus,
Oceani discrimina
In suos Dolor questus,
Enare in his fluctibus
Vult exul ex hoc Mundo
Solutus cum suis luctibus
In hoc salis profundo.

10.

Non palpebrarum littora
Arescant in arenas,
Sed nervi fiant æquora,
Pontus eat in venas,
Non Isthmus ullus terminet,
Aut fluxus, aut refluxus.
Donec cum Fatum imminet,
Frons tota fiat buxus.

11.

Oter felices hospites,
Pontique inquilinos,
Natantes, latos, sospites
Fluctus inter marinos,
Neptuno, Glauco, Doridi,
Palæmonique sortem
Invideo, & Najadi
Hanc udiregni Fortem. *

12.

Cur brachia perennibus
Aquis non colliquantur?
Cur artus cum Sirenibus
Salo non agitantur?
Infelix solus arceor,
Udusque vector nare;
Ceus faxeus prohibeor.
Ne fiam totus mare.

* Fortuna.

13.

Cæli, terræque numina
Sint lacus, rivi, fontes,
Nymphæ migrent in flumina
Et pressa ferant portes,
Sit mihi fas, ut diffusam
In fontes lacrimarum
Fronteque tota depluam
Oceanus aquarum,

14.

Me serò flentem Hesperus
Eous me videbit,
Gementem manè Phosphorus
Nimbosus inuidebit,
Orion undas, Plejades
Quas frontis eliquabunt
Et temporum Nereides,
Quas meis noxis dabunt.

LIBER